

Po keré Honziček chodíl,
Svó miló za roko vodíl,
Hotrh jabko, hotrh dvě,
Jedno postil po vodě.

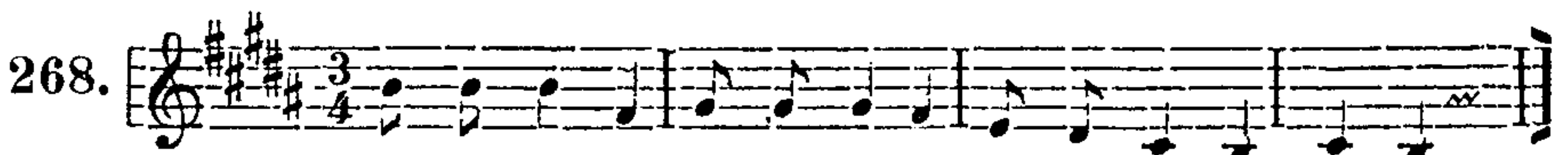
Kam jabličko, kam pokračíš,
Že se hani nezatačíš?
A já kráčím přes vodo,
K mé milence do dumo.

Jak se k dumo připlynulo,
Na vokynko zaklepalo:
Staň, má milá, vodevři,
Milé stojí ho dveři.

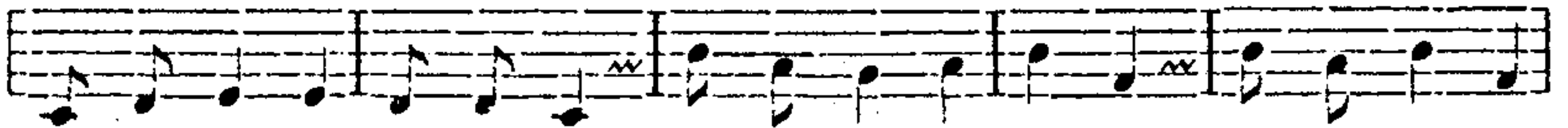
Nač pak bech já ven chodila,
Deť já nésem tvoje milá,
A já nechci žádnýho,
Jenom Honzička myho.

Chodijó k nám jinší chlapci,
Žádnýho milovat nechci,
Deť te néseš z růže květ,
Habes te mně zkazil svět.

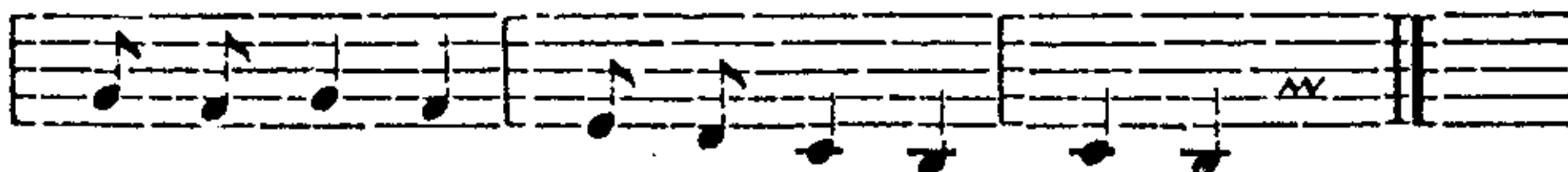
Chodijó k nám mynařové,
Šafářové, pekařové,
A já nechci žádnýho,
Jenom svyho milyho.

Ješ-če je-dnó na rozchodnó do tý Liš-ně pu-do,
Sta-vím se tam v jedným dumě, da-jó - li mně dce-ro.

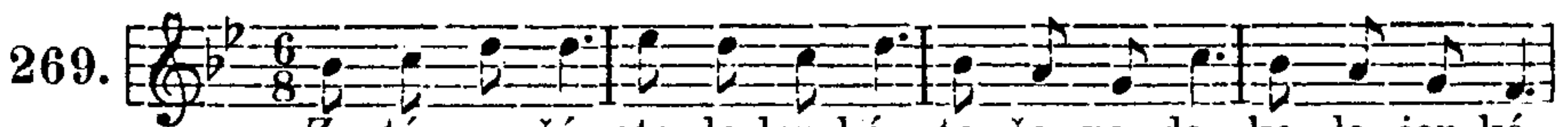
Vo-ni mně jo nechcó dat, dá-va-jó mně kle-co habech já šíl

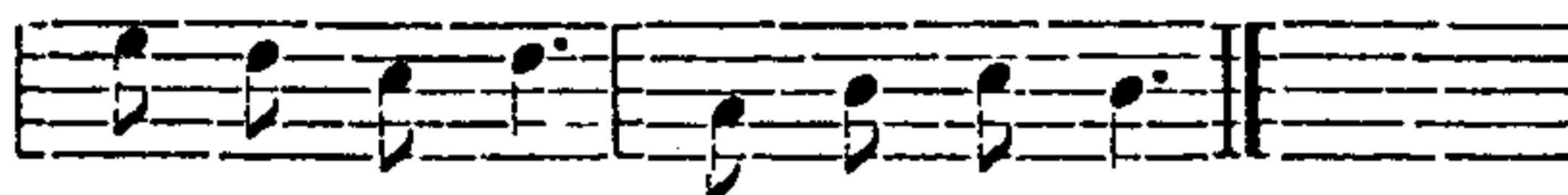
na čí-ha-dlo, che-tíl si tam ne-co.

Není mně to Marijánko, není mi to sténý,
Rozjímání, milování, napásání kuní,
Měl bech já k vám chodit,
Své kuničke šidit,
Mosel bech Marianko nikda nezaslóžit.

Dež sem bela malý děvče tó maló děvečkó,
Dívali se na mně chlapci skrz vrata dírečkó,
A včil sem se vdala,
Jak bech za zeď padla,
Včil se na mně nedívajó celéma vratama.

Za tó na-šó sto-do-len-kó te-če vo-da ko-la-jen-kó,

te-če vo-da ko-la-jen-kó.

Napíl se z ní šuhajinek,
Ruste z něho rozmarynek.

Rozmarynek boží dřevce,
Co je po něm, dež mě nechce.